

Det foreslaar to forskellige Ændringer i den nu gældende Fattiglov. Den første Del er den, at Fattiglovens særlige Bestemmelse i § 65 angaaende Forsørgelse af trængende Familier, hvis Forsørgere ere indkaldte i Anledning af Krig, fremtidig ogsaa skal gælde, naar Forsørgeren er ekstraordinært indkaldt. De særlige Bestemmelser for Krigstilfælde, der findes i Loven af 24. Marts 1864, hvortil Fattiglovens § 65 jo refererer sig, ere to: at Understøttelsen ydes alene af Opholdskommunen, uden at Forsørgelseskommunen har nogen Refusionspligt, og at Hjælpen ikke medfører de Følger, som ellers flyde af modtagne Fattigforsørgelse. Det er naturligtvis den sidste af de to Bestemmelser, der har Betydning for de indkaldte. Principielle Indvendinger kan der ikke rejses mod, at ekstraordinær Indkaldelse medtages og i denne Henseende ligestilles med Indkaldelse i Krigstilfælde. Men der melder sig den almindelige Indvending, at gaar man først ud over Lovens klare og koncise Standpunkt: „i Krigstilfælde“ og medtager visse Indkaldelser i Fredstid, vil det altid være vanskeligt at begrunde, hvorfor man saa skal indskrænke sig alene til ekstraordinære Indkaldelser. Ogsaa andre Genindkaldelser kunne jo, hvad den ærede Ordfører ogsaa berørte, ramme Forsørgere og kunne stille den indkaldtes Familie ganske lige saa uheldigt og lige saa subsistensløs som en ekstraordinær Indkaldelse. Forlader man derfor først Rammen: Krigstilfælde, Forsørgelse af Familien, naar Forsørgeren maa drage i Krigen, og vil etablere en særlig offentlig Fattighjælp i visse Tilfælde, hvor den paagældende til Opfyldelse af sin Værnepligt er indkaldt, saa vil det i og for sig være vanskeligt at blive staaende ved det ganske enkelte Tilfælde: den ekstraordinære Indkaldelse. Da dette Spørgsmaal var til Drøftelse ved Behandlingen af Fattigloven af 1891, havde derfor det af Venstre stillede Forslag medtaget enhver Genindkaldelse. Det Forslag, der herom var stillet, lød saaledes: „Den Understøttelse, som i Fredstid ydes Familier som Følge af Forsørgernes Genindkaldelse til Militærtjeneste, betragtes ikke som Fattighjælp“. Forslaget blev imidlertid forkastet med 45 Stemmer mod 34 og blev altsaa ikke optaget i Fattigloven. Det er altsaa en enkelt Part af dette gamle Venstreforslag, som Forslagsstillerne her have taget frem, have genoptaget. De have ikke taget det hele — enhver Genindkaldelse — men taget en enkelt Genindkaldelse, den ekstraordinære. Jeg vil

dog tilføje, at der kan være væsentlige Betæneligheder ved et Forslag om en saadan særlig Forsørgelse gennem det offentlige Fattigvæsen af genindkaldtes eller ekstraordinært indkaldtes Familier. Der er nu en Gang en himmelvid Forskel paa at blive Soldat i Krigstid, at indkaldes under de Forhold, hvorunder Loven af 12te Marts 1864 blev given, og saa at blive indkaldt i Fredstid til en kortere Tids Øvelse. Der kan være Betæneligheder ved at gøre det alt for let, ja at anvise unge og yngre Folk — det er jo Folk i Tyverne — at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, banke paa Fattigvæsenets Dør, selv om den modtagne Fattigforsørgelse i dette Tilfælde ikke skal have Fattighjælpens sædvanlige Følger. Denne Del af Forslaget vil jo kunne blive Genstand for nærmere Forhandling. Det er jo, som nævnt, et Stykke af Venstres Forslag ved Fattiglovens Behandling, men er dog i mine Øjne ikke uden visse Betæneligheder.

Den anden Del af Forslaget er derimod Forslagsstillerens egen og noget helt nyt. Det gaar ud paa, at Fattigvæsenets Udgift til Forsørgelse af indkaldtes Familier, saavel i Krigstid som under ekstraordinære Indkaldelser, fuldt ud skal refunderes Kommunen og Statskassen. Over for denne Del af Forslaget ere mine Betæneligheder unægtelig de overvejende. Det gaar dog virkelig ikke an saaledes at lade de forskellige Fattigbestyrelser Landet over have en ubegrænset Bevillingsret over for Statskassen. Ganske vist har Statskassen en Refusionspligt med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, men den gælder kun for Halvparten af Understøttelsen. Det vedkommende kommunale Raad eller Københavns Magistrat maa ved sine Bevillinger stadig erindre, at de selv skulle betale det halve. Dette er jo allerede en væsentlig Kautel, men Alderdomsunderstøttelsesloven har jo ogsaa en Række andre Kauteler. Udgiften til Alderdomsforsørgelsen skal føres som en særlig Part af Kommunens Regnskab, der ikke alene gaar den sædvanlige Vej til Revision og Decision, men derefter med samtlige Bilag gaar til Amtmanden, der skal gennemgaa det hele og paa Grundlag deraf gøre sin Indberetning til Ministeriet. Hver enkelt Afgørelse, den enhver enkelt tilstaaede Understøttelse, kan Amtmanden efter Loven gøre til Genstand for sin Behandling og overgive Ministeriet til endelig Afgørelse. Alle disse Bestemmelser ere naturligvis truffene, fordi Staten er Parthaver og skal